

?Equilibris entre la política, la justícia i la democràcia

«Espanya ha caigut en desprestigi i per les pressions dels eurodiputats espanyols als seus respectius grups polítics europeus, el descrèdit s'ha sumat a tota Europa»

Les conseqüències de la pandèmia són el ?pa nostre de cada dia?. La depressió econòmica ha provocat la depressió més gran des de la guerra civil. Negocis tancats, gent a l'atur, famílies desnonades dels de les seus habitatges, crèdits que no es poden pagar i milers de morts.

Tot són despropòsits que amaguen en molts casos els problemes polítics que envolten l'Estat Espanyol, com el terrabastall actual entre PP i Cs a Madrid. A Catalunya hi té ?una pedra a la sabata? que la combaten sense trobar la pau i tranquil·litat per ambdues parts. Creuen que han d'aplicar la justícia basada en la ideologia i en les idees polítiques, i vet aquí que més que solucionar el problema l'embolica més i les solucions son cada cop més complicades de resoldre.

El problema polític s'ha de resoldre dialogant, amb voluntat de comprendre's i sense repressions. Imposar la força que l'Estat disposa, mai serà el desllorigador; a tot cas serà un remei momentani però mai definitiu que, fins i tot, pot agreujar més encara les relacions entre les parts.

Montesquieu deia que ?l'home quan té el poder s'inclina a abusar-ne fins que topa amb els límits del propi poder per aturar-lo?. Entenia que els poders executiu, legislatiu i judicial de l'Estat han d'exercir com òrgans autònoms i independents per tal que es puguin controlar entre ells per impedir que un dels tres predomini sobre la resta.

A l'Estat Espanyol que es regenta per una democràcia parlamentària no funciona com caldria per les lluites polítiques entre el PP i el PSOE i sobretot pel control de l'aparell judicial per ?la porta del darrere?. Més que complementar-se per ser pilars fonamentals de la democràcia el que fan és posar-se paranyes per entorpir-se i a veure qui cau més aviat i qui domina a qui amb mes fermesa.

Que el CGPJ no pugui renovar-se ho provoca la politització dels seus integrants que com a màxim organisme judicial disposa dels poders supremos dins el seu camp. Les traves que es posen entre partits polítics i entre ?el govern de més d'esqueres de la democràcia? i la cúpula judicial, son contínues i constants; a la cúpula dels jutges, amb definida ideologia política de dreta, no els agrada que el PSOE tingui al govern membres de Unidas-Podemos, com tampoc el suport parlamentari dels independentistes. La ideologia queda per sobre de la equanimitat de la justícia, i més quan que segons afirma el cap del Govern Pedro Sánchez, la Fiscalia depèn d'ell directament. Tenim, doncs, el poder judicial polititzat i camina per vies contràries a les que hauria d'exercir.

Uns i altres mantenen les guerres subterrànies però s'uneixen contra l'independentisme de forma coordinada i emprant l'abús del poder com esmentat per Montesquieu sense que el contrapoder iguali les forces. La força que des del poder disposen uns i altres els dona les possibilitats d'actuar contra la legitimitat del dret d'expressió del Parlament de Catalunya on segons la seva apreciació només s'hi pot parlar del que ells creuen convenient contravenint el principi bàsic dels dret de l'home. I aquest principi d'abús de poder els dona permís per empresonar, perseguir, inhabilitar, multar i coaccionar l'independentisme en tots els seus àmbits.

I tantes casualitats sempre manifestades contra el sobiranisme català, de tanta raó de creure's que estan en possessió infinita de la mateixa, els fa caure en errors tan greus que Europa i el món se n'adonen i ho manifesten. Vet aquí la gran fractura que ha viscut el Parlament Europeu amb el suplicatori per aixecar la immunitat dels eurodiputats Puigdemont, Ponsatí i Comin. Els tres grups majoritaris havien de votar conjuntament els que demanaven els seus homòlegs espanyols encara que alguns membres se n'hagin donat vergonya i s'hagin abstingut i altres, fins i tot, hagin votant en contra. Ha estat un cas inaudit que el Parlament Europeu hagi rebut més del 40% de vots en contra quan normalment la unanimitat és pràcticament total dels eurodiputats.

Espanya ha caigut en desprestigi i per les pressions dels eurodiputats espanyols als seus respectius grups polítics europeus, el descrèdit s'ha sumat a tota Europa. Els errors continuats de la justícia espanyola en relació als presos i als exiliats polítics en haver demanat l'aixecament dels tres eurodiputats han internacionalitzat encara més el problema.

Prensa internacional, parlaments, caps de govern i l'actuació inadequada del Josep Borrell a Rússia parlant de l'opositor Navalni amb la contesta del seu ministre d'Afers Exteriors, Lavrov, accentuen més els errors polítics i jurídics d'Espanya contra l'independentisme català. Vist el desgavell provocat per tants errors polítics i judicials, s'entén perfectament que la ministra espanyola d'Afers Exteriors digui que "los problemas de Cataluña se deben resolver en España?". Els volen resoldre de la seva manera "canviant pàgina" que significa perseguint sense tenir en compte el vertader problema creat per l'anul·lació dels 14 articles de l'Estatut del 2006.

El jutge Llarena ha perdut una i altres batalles amb la justícia europea. Les seves equivocacions provoquen la riota dels seus homòlegs europeus. La ideologia política i l'abús del poder els fan caure en errors que a Espanya es poden minimitzar o amagar perquè la premsa madrilenya no en parla o, a vegades, de la derrota n'exalcan "una victòria?". I alguns així ho editen en portada com si ja tinguessin els tres eurodiputats a les presons espanyoles amarrats i reprimits "por haberse fugado de la nación?".

Novament Llarena es torna a equivocar quan demana als tribunals de Luxemburg qüestions prejudicials per dilatar les euroordres. I la justícia espanyola, amb aires de repressió i venjança, en conèixer la decisió del Parlament Europeu, tot seguit, van suspendre el tercer grau dels presos polítics.

No existeixen casualitats contra l'autodeterminació dels catalans. El govern i la cúpula judicial no juguen a la mateixa lliga però sí que s'uneixen contra la voluntat majoritària que expressen i ratifiquen les urnes. I per aquest camí mai es podrà arribar a una solució factible per Espanya i per Catalunya.